

ningsafgiften, hvilket berøver Statskassen 100,000 Rd. (Berg: Nei!). So, omtrent 100,000 Rd. (Berg: Ikke Lovforslaget!). Lovforslaget gjør det ganske vist ikke, men Loven gjør det, naar den udkommer, og det er ikke Andet end Ordfløveri at gjøre den Slags Indvendinger. Jeg siger altsaa, at der ved det nævnte Lovforslag tilsigtes at skaffe Statskassen af med en Indtægt af 100,000 Rd., og Regjeringen har erklæret sig derfor, saaledes at man altsaa dog ser, at den ønsker at indføre ny Skat i Retning af at faae Skatteomregulering. Jeg har heller ikke hørt, at Regjeringen skulde have Noget at raade Bod paa den ubillige Sportelbeskatning, naar kun Midlerne til Dækning vare tilstede. Balancespørgsmaalet have de Herrer gjort til det overordnede; men jeg gjør det til det underordnede i dette Tilfælde. — Jeg skal dernæst gjøre nogle Betragtninger gjældende overfor nogle Yttringer af det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius). Det ærede Medlem har tilligemed andre ærede Medlemmer sagt, at man vilde bruge denne Stats-Udbytte til derfor at bygge Jernbaner i Vestjylland, og de ærede Medlemmer anse disse for at være et Aktiv af Værdi, om ikke strax, saa dog i Fremtiden. Jeg er aldeles enig med dem i, at de for kommende Slægter ere et overordentlig værdifuldt Aktiv, ikke blot aldeles direkte, men tillige ogsaa derved, at de bringe en Skatteevne tilstede, som Staten maasse til den Tid kan have særlig Brug for; men jo mere Pris vi sætte paa de nyde Jernbaner, desto lettere kan man stemme for Indkomstskatten, desto mindre ere de Penge, som anvendes dertil, spildte. Det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds sagde, at der var noget Rigtigt i at bruge sine Aktiver til dermed at betale sin Gjæld, og det er rigtigt, men derfor er det ogsaa bedst, at vi gjemme dem dertil; vi have dem da til denne Brug, men vi skulle ikke tage dem til dette Andet, nemlig til Anlæg af Jernbaner. Jeg skal altsaa aldeles ikke opholde mig ved Balancespørgsmaalet, men jeg skal kun endnu bemærke, at der har været forelagt Forslag til Besparelser paa Krigsbudgettet, hvorpaa Thinget ikke gik ind. Man har paa den Maade

efter min Mening ødslet med Statens Penge til et Krigsvæsen, som ikke er i Stand til at opfylde de Fordringer, man stiller dertil; havde man sparet derpaa, behøvede man ikke at lade Regjeringen have den Støtte, den nu har i, at den kan tale om, at Balancen fordrer, at man faar en Indkomstskat. Jeg har foreslaaet, at man paa Indtægtsiden af Finantslovsforslaget skulde nedlægge Krigstoldskatten, hvorved man vilde tvinge Regjeringen til at fremkomme med Forslag om en Indkomstskat for derved at dække den Underbalance af omtrent 800,000 Rd., som paa den Maade vilde fremkomme, men dette stemte man ikke for. (Stemmer: Jo!). Sa nogle stemte derfor, men Thinget vedtog det ikke, og overfor Thingets Flertal siger jeg altsaa, at jeg paa Grund af disse Begivenheder under Finantslovens Behandling er i min gode Ret, naar jeg stiller mig, som jeg gjør; det er de Herrer selv, der nu ligge, saaledes som de have redet. Var Finantsloven gaaet herfra med en Underbalance, og havde man undladt at bevilge den Million, som Ministeren har erklæret, at han ikke vil bruge, skulde man have set, at Ministeren villig havde taget imod en Indkomstskat til dermed at dække Underbalancen, selv om den var fremkommen ved, at man ikke vilde bevilge ham Krigstoldskatten, og da havde vi — jeg mener Mindretallet — opnaaet vor Hensigt (Berg: Det er tvivlsomt!). Sa, jeg veed dog ikke, hvorledes Ministeren skulde have faaet Pengene undtagen ved en Indkomstskat. Grunden, hvorfor jeg i dette Dieblit holder paa Indkomstskatten, er den, at Forslaget derom er forelagt af en Regjering, af hvilken Finantsministeren, saavidt jeg har opfattet ham i Tidernes Løb, aldrig har været nogen Ven af en fast Indkomstskat, men det er netop en saadan, vi maa stræbe hen til. Jeg siger altsaa, at, naar den ærede Minister forelægger os Forslag til denne Skat, men vi negte den, kan den ærede Minister maasse bagefter sige til os: Naar I have negtet denne Indkomstskat, anser jeg mig for løst fra Forpligtelsen til nogensinde mere at komme med noget Forslag, selv til en midlertidig Indkomstskat (Stemmer: Na!). Jeg siger, at man kan vente sig dette, naar man tager Sagen ganske simpelt,